

Sygn. akt II Ca 554/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSO Renata Lech SSO Dorota Krawczyk (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa P. D.

przeciwko G. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 5 czerwca 2017 roku, sygn. akt I C 459/16

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda P. D. na rzecz pozwanego G. G. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSO Renata Lech SSO Dorota Krawczyk

Sygn. akt II Ca 554/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w Opocznie

- 1) zasądził od pozwanego G. G. na rzecz powoda P. D. kwotę 453,60 (czterysta pięćdziesiąt trzy 60/100) złote z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2) oddalił powództwo w pozostałej części;
- 3) zasądził od powoda P. D. na rzecz pozwanego G. G. kwotę 2.006,92 (dwa tysiące sześć 92/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

4) nakazał ściągnąć od powoda P. D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Opcznie kwotę 562,50 (pięćset sześćdziesiąt dwa 50/100) złotych tytułem wydatków pokrytych tymczasowo z Funduszu Skarbu Państwa.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowią przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

Pozwany G. G. i jego żona T. G. są właścicielami na prawach ustawowej wspólności małżeńskiej nieruchomości położonej w gminie Ż., na której znajduje się kopalnia złoża kamienia.

W dniu 19 września 2013 r. powód P. D. zawarł z G. G. umowę o współpracy w zakresie prowadzenia kopalni oraz dzierżawy nieruchomości.

Umowa stanowiła o oddaniu dzierżawcy P. D. do używania i pobierania pożytków nieruchomości położonej w gminie Ż. o powierzchni 2,01 ha. Dzierżawca zobowiązał się względem wydzierżawiającego do eksploatacji złoża kamienia znajdującego się na nieruchomości za pomocą urządzeń stanowiących jego własność oraz zapłaty czynszu pod warunkiem osiągnięcia zysku przez dzierżawcę z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej na nieruchomości.

G. G. oświadczył w umowie, że przedmiot dzierżawy stanowi jego własność.

Umowa została zawarta na okres 60 miesięcy. W umowie zapisano, że nie może ona zostać rozwiązana przed upływem w/w okresu chyba, że strony jednomyślnie postanowią inaczej.

W § 6 umowy strony postanowiły, że z tytułu dzierżawy dzierżawca będzie płacił wydzierżawiającemu czynsz w wysokości 50% zysku z tytułu prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej na nieruchomości, przy czym ustalono, że jako „zysk” będzie traktowana kwota jaka zostanie po zapłaceniu wszelkich zobowiązań finansowych dzierżawcy jakie powstaną przy wydobywaniu kamienia z nieruchomości, jak również po odliczeniu wszelkich kosztów i podatków jakie powstaną w trakcie realizacji umowy. Koszty działalności miały być pokrywane z dochodów uzyskiwanych przez tą działalność, a w przypadku braku dochodów wystarczających na pokrycie kosztów prowadzonej działalności gospodarczej dzierżawca zobowiązał się tymczasowo pokrywać całość kosztów utrzymania działalności gospodarczej. Koszty te miały być pokryte z przyszłych dochodów działalności gospodarczej.

W sprawach nieunormowanych niniejszą umową strony poddały się reżimowi ustawy Kodeks cywilny (§ 10 umowy).

W dniu 18 lutego 2014 r. powód zakupił wapno niegaszone (...) w ilości 1800 kg za cenę 5.832,00 zł.

Tytułem przedpłaty zapłacono kwotę 3.888,00 zł, a płatność pozostałej części należności w wysokości 1.944,00 zł miała nastąpić przelewem w terminie 7 dni.

Wapno składowane było na terenie kopalni w kontenerze, który był ogrodzony i dodatkowo strzeżony przez psy. Kontener był zamykany na kłódkę, kluczami od której dysponował pozwany G. G..

Na przełomie 2013/2014 r. pozwany G. G. pożyczył od A. K. na potrzeby prowadzonego wydobywania w kopalni wydzierżawionej powodowi kilka worków wapna niegaszonego zimowego (...).

Wapno to nie zostało jej zwrócone.

Na przełomie lutego – marca 2014 r. zaczęły się nieporozumienia pomiędzy stronami na tle wzajemnej współpracy. Na początku marca pozwany wypowiedział powodowi umowę, a następnie pismem z dnia 27 marca 2014 r. wezwał P. D. do wydania nieruchomości do dnia 10 kwietnia 2014 r. podnosząc m.in. argument braku zgody współmałżonka na wydzierżawienie nieruchomości. W maju 2014 r. pełnomocnik pozwanego wystąpił z pozwem przeciwko P. D. o opuszczenie, opróżnienie i wydanie nieruchomości.

Do momentu wypowiedzenia umowy powód prowadził wydobywanie kamienia na terenie kopalni.

W marcu 2014 r., już po wypowiedzeniu umowy, pozwany zabrał z terenu kopalni 3,5 worka wapna niegaszonego (...) i złożył na własnej posesji.

W dniu 15.04.2014 r. powód złożył w Prokuraturze Rejonowej w Opcznie zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa zaboru w celu przywłaszczenia z terenu kopalni w miejscowości T., gmina Ż. wapna niegaszonego oraz narzędzi budowlanych na szkodę P. D., tj. czynu z art. 278 § 1 k.k.

W dniu 23.07.2014 r. funkcjonariusze KPP w O. dokonali przeszukania pomieszczeń gospodarczych i mieszkalnych należących do G. G.. Pozwany wydał m.in. cztery worki foliowe, w tym jeden wypełniony do ok. połowy objętości z proszkiem koloru białego (...), które następnie zostały mu oddane na przechowanie.

Postanowieniem z dnia 30.10.2014 r. Policja umorzyła dochodzenie w tej sprawie wobec niewykrycia sprawców przestępstwa.

Na skutek zażalenia pokrzywdzonego P. D. Sąd Rejonowy w Opcznie postanowieniem z dnia 24 marca 2015 r. sygn. akt II Kp 4/15 zmienił postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 30.10.2014 r. zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opcznie w dniu 31.10.2014 r. w sprawie sygn. akt (...) w ten sposób, że przyjął inną podstawę umorzenia wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd karny podał, że na mieniu tym G. G. dokonał „zabezpieczenia”, wywożąc wapno przy tym poza obszar dzierżawy. Swoim zachowaniem G. G. skorzystał skutecznie z przysługującego mu uprawnienia wynikającego z art. 701 k.c. i 702 k.c., a usuwając przedmiot zastawu z dzierżawionej nieruchomości działał on w oparciu o przepis art. 671 § 2 k.c. w zw. z art. 694 k.c.

W myśl art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony) oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Bezprawność, jako przedmiotowa cecha czynu sprawcy, tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym.

Niewątpliwie zabór w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy, jako przestępstwo przeciwko mieniu spenalizowane w kodeksie karnym, stanowi czyn niedozwolony w rozumieniu powołanego wyżej przepisu.

Okolicznością bezsporną w sprawie jest, że pozwany zabrał w marcu 2014 r. z terenu kopalni 3,5 worka wapna niegaszonego (...). Zachowanie pozwanego jest kradzieżą, czynem zabronionym przez ustawę. Doszło bowiem do wyjęcia rzeczy z władztwa powoda, wbrew jego woli i do objęcia przez pozwanego we własne posiadanie w celu przywłaszczenia tj. z zamiarem dysponowania rzeczą, władania jak właściciel. Pozwany nie zwrócił wapna powodowi na jego wezwanie, co skutkowało złożeniem przez wyżej wymienionego w dniu 15.04.2014 r. zawiadomieniem o możliwości popełnienia przestępstwa.

Sąd nie zgadził się z twierdzeniami pozwanego i jego pełnomocnika, że zachowaniu pozwanego nie można przypisać znamienia bezprawności, czego wyrazem jest umorzenie postępowania w sprawie (...).

Sąd cywilny nie jest związany ustaleniami postanowienia karnego z dnia 24.03.2015 r. i jego uzasadnienia (art. 11 k.p.c.) i nie podziela stanowiska Sądu w sprawie II Kp 4/15, że czyn G. G. miał oparcie w przepisach prawa cywilnego i korzystał z jego ochrony, albowiem G. G. skorzystał z przysługującego mu ustawowego prawa zastawu.

Zdaniem Sądu meriti w sprawie nie zostało udowodnione, by pozwanemu przysługiwały należności z tytułu zaległego czynszu oraz świadczeń dodatkowych, a do zabezpieczenia właśnie takich należności służy wydzierżawiającemu ustawowe prawo zastawu na rzeczach ruchomych dzierżawcy wniesionych do przedmiotu dzierżawy, w tym także na rzeczach służących do prowadzenia gospodarstwa lub przedsiębiorstwa (art. 701 k.c. i art. 670 k.c. w zw. z art. 694

k.c.). Ustawowe prawo zastawu powstaje dopiero po powstaniu zaległości, o których mowa w przepisach, nie może powstać przed ich wymagalnością.

Tym bardziej nie zostało wykazane, by pozwanemu przysługiwało wobec powoda roszczenie o zwrot sum z tytułu zapłaconych przez niego podatków i innych ciężarów, o których stanowi art. 702 k.c. Wręcz odwrotnie, z zeznań samych stron wynika, że zobowiązania te, choć z opóźnieniem, regulował powód.

Ponadto pozwany zarówno w sprawie karnej jak i w toku niniejszej sprawy przyznawał konsekwentnie, że dokonał tzw. „zabezpieczenia” wapna przed kradzieżą, wywołując go przy tym poza obszar dzierżawy, tj. na własną posesję.

Tymczasem ustawowe prawo zastawu istnieje w okresie od wniesienia rzeczy w obręb przedmiotu dzierżawy do chwili usunięcia z tego obrębu (art. 671 § 1 k.c. w zw. z art. 694 k.c.). Aby być objętymi przedmiotem zastawu, rzeczy ruchome powinny znajdować się w obrębie gospodarstwa lub przedsiębiorstwa, ich wyniesienie poza obręb przedmiotu dzierżawy, a zatem usunięcie przez kogokolwiek (dzierżawcę, wydzierżawiającego, osobę trzecią) powoduje wygaśnięcie zastawu.

Sąd zważył także, że przez cały okres funkcjonowania kopalni wapno było składowane w kontenerze, nie było wcześniej żadnych przypadków włamania czy kradzieży, kluczami od kontenera dysponował pozwany i nie było żadnych przeszkód, żeby „zabezpieczył” on niewykorzystany proszek w kontenerze na terenie kopalni. Sąd nie dał wiary odosobnionym zeznaniom pozwanego, że kontener nie był wcześniej zamykany, gdyż pozostają one w sprzeczności z zeznaniami zarówno powoda jak też świadków – osób przebywających bądź zatrudnionych na terenie kopalni.

Pozwany nie udowodnił także, w myśl art. 6 k.c., że jego działanie zmierzało do zadośćuczynienia słusznym roszczeniom osoby trzeciej. Brak jest dowodów, że G. G. podjął w ogóle jakiegokolwiek kroki celem zwrotu wapna pożyczonego wcześniej od pani K.. Nie potwierdziła tego przesłuchana w charakterze świadka A. K., a tłumaczenia pozwanego odnośnie przyczyn takiego stanu rzeczy są głoślowne i mało wiarygodne. Późniejsze zabezpieczenie przez policję zatrzymanych worków wapna, jako dowodu rzeczowego w toku prowadzonego dochodzenia, było konsekwencją wcześniejszego jego bezprawnego zaboru.

Z drugiej strony w sprawie nie zostało udowodnione przywłaszczenie przez pozwanego większej ilości wapna (...) ponad 3,5 worka, wydane przez G. G. w toku przeszukania policyjnego w dniu 23.07.2014 r. Ze względu na brak precyzji i znaczne rozbieżności w zeznaniach stron i świadków, nie można jednoznacznie ustalić ile faktycznie wapna zakupionego na podstawie faktury z dnia 18.02.2014 r. złożono w kontenerze na terenie kopalni, a zwłaszcza ile go zużyto na potrzeby prowadzonego wydobycia do czasu rozwiązania umowy. Świadek M. D. twierdził, że nic z tego wapna nie zużyto, świadek D. G. zeznał, że proszek ten został chyba wykorzystany w całości, a według świadka S. D. z dostawy tej zużyto około 10 worków na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej i zwrócono ilość pożyczoną od pani K.. Sam powód był niekonsekwentny w swych zeznaniach, wskazując raz na zużycie 1 – 2 worków, a następnie 2 – 3 worków. Faktem jest natomiast, że w firmie nie była prowadzona żadna ewidencja ilości wydanego towaru, nie funkcjonował w tym przedmiocie żaden system nadzoru.

W tym stanie faktycznym i prawnym Sąd uwzględnił powództwo w kwocie 453,60 zł, stanowiącej należność za 3,5 worka wapna gaszonego (...), wg ceny wynikającej z faktury VAT nr (...), przy przyjęciu wagi jednego worka – 40 kg i ceny 129,60 zł.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę ich stosunkowego rozdzielania. Powód poniósł koszty w łącznej kwocie 2.709 zł (opłata sądowa – 292 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wg norm przepisanych – 2.400 zł i opłata od pełnomocnictwa – 17 zł). Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.417 zł. Razem koszty procesu wyniosły 5.126 zł. Powód przegrał proces w 92 %, stąd obciążają go koszty w kwocie 4.715,92 zł. Dlatego różnicę pomiędzy kosztami obciążającymi go, a faktycznie poniesionymi Sąd zasądził od niego na rzecz pozwanego.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 5 czerwca 2017 apelację złożył pełnomocnik powoda zaskarżając w/w wyrok w zakresie pkt: II, III oraz IV tj. w części:

1. oddalającej powództwo ponad kwotę 453,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie oddalającej odsetki od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia 24 lutego 2016 r.
2. rozstrzygającej o kosztach procesu w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w odmowie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań powoda P. D. oraz świadków: M. D. oraz S. D. jedynie dlatego, iż zeznania ww. nieznacznie się od siebie różnią, pomimo, iż zeznania ww. są logiczne, nie wykluczają się wzajemnie i nie stoją w sprzeczności z istotną częścią materiału dowodowego zebranego w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło Sąd I instancji do błędnego ustalenia ilości przywłaszczonego przez pozwanego G. G. mienia w postaci wapna niegaszonego (...), pomimo, iż analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego świadczy o tym, iż pozwany przywłaszczył wapno niegaszone (...) w znacznej ilości,
2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w uznaniu, iż zeznania pozwanego G. G. są wiarygodne, w sytuacji gdy to pozwany dopuścił się czynu zabronionego poprzez przywłaszczenie mienia powoda w postaci znacznej ilości wapna niegaszonego (...),
3. art. 481 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji niezasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia 24 lutego 2016 r., pomimo iż odsetki ustawowe za opóźnienie należą się powodowi od zasądzonej kwoty 453,60 zł od dnia 20 lutego 2016 r.

Wobec powyższego, na podstawie art. 368 § 1 pkt. 5 k.p.c. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie zasądzonej

kwoty 453,60 zł do kwoty wskazanej w żądaniu pozwu tj. do kwoty 5.832,00 zł (słownie: pięć tysięcy osiemset trzydzieści dwa złote 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za postępowanie przed Sadem I oraz II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla meritum sprawy, przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu, rozstrzygnięcie.

Sąd Okręgowy przyjął ustalenia faktyczne poczynione w pierwszej instancji za własne.

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy nie naruszył zasad postępowania ani norm prawa materialnego w sposób zarzucany w apelacji. Zaskarżone rozstrzygnięcie, w ocenie sądu odwoławczego, jest trafne i tym samym nie ma podstaw do jego zmiany zgodnie z wnioskiem apelacji.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w odmowie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań powoda P. D. oraz świadków: M. D. oraz S. D. oraz wyrażającej się w uznaniu, iż zeznania pozwanego G. G. są wiarygodne.

Jak już wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza ogólnikowe zarzucenie braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie uznając je za wiarygodne i posiadające moc dowodową, wykazanie, że pominął w swojej ocenie niektóre dowody, ewentualnie wykazanie, że sąd przy ocenie dowodów uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, Lex nr 56906). Tymczasem, podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie został powiązany z podważeniem przesłanek tej oceny, miał charakter polemiczny i sprowadzał się do przedstawienia przez skarżącego własnego, alternatywnego stanu faktycznego i własnej interpretacji faktów, które w jego ocenie miały szczególne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów nie wykracza poza granice zakreślone przepisem art. 233 § 1 k.p.c.; nie sposób zarzucić jej dowolności, czy braku logiki. Sąd Rejonowy opierając się na zgromadzonych dowodach wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym.

W szczególności prawidłowe jest ustalenie, że pozwany nie przywłaszczył więcej wapna niż znalezione i zabezpieczone przez Policję 3,5 worka, bowiem powód w żaden sposób nie udowodnił, iż pozwany przywłaszczył wapno niegaszone (...) w ilości 1800 kg za cenę 5.832,00 zł, na które wystawiona była faktura w dniu 18 lutego 2014 roku.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż powód P. D. w dniu 14.05.2014 roku w Komendzie Powiatowej Policji w K. zeznał: „W dniu 18 lutego 2014 roku ja zakupiłem wapno niegaszone C. w ilości 600kg.”

Wbrew wywodom apelacji zeznania powoda były niewystarczające, wobec treści pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego, do przyjęcia, że pozwany przywłaszczył wapno o wartości 5.832,00 zł, bowiem sam powód zeznał, że zużyte były 1-2 worki, a więc już sam powód przyznał, że twierdzenia pozwu są nieprawdziwe, bo z całą pewnością pozwany nie przywłaszczył 1800 kg wapna niegaszonego za cenę 5.832,00 zł, skoro jak twierdzi 1-2 worki były zużyte.

Ojciec powoda M. D., pełnomocnik powoda w prowadzeniu działalności, zeznaje, że nic nie zużyli z tego wapna (k.44). Świadek S. D. zeznaje, że max 10 worków zostało zużyte.

Policja znalazła 3,5 worka na posesji pozwanego.

Świadek D. G. zeznaje, że jakieś wapno było przywiezione do niego na podwórko - mogło być kilkanaście worków, część brał „na skałkę”, część powód zabrał, nie wie czy było letnie czy zimowe. Brał też „proszek” z kontenera, ten w kontenerze został wykorzystany.

Powód zeznaje co prawda, że u pracownika D. G. składował proszek letni, ale nie potwierdza tego żaden inny wiarygodny dowód.

Wbrew twierdzeniom apelacji nie można mówić o minimalnych rozbieżnościach, w sytuacji, gdy jeden ze świadków wskazuje, że sporny proszek nie został zużyty w ogóle, powód, że 1-2 worki, inny twierdzi, że zużyto około dziesięciu worków wapna, a trzeci świadek, iż zostało ono zużyte w całości.

Wobec tak rozbieżnych zeznań świadków, faktu znalezienia przez Policję tylko 3,5 worka wapna u pozwanego, odmiennych zeznań powoda w postępowaniu przygotowawczym, Sąd Rejonowy poczynił właściwe ustalenia co do ilości przywłaszczonego przez pozwanego wapna.

Bezpodstawny jest również zarzut naruszenia art. 481 k.c., bowiem powód zażądał zasądzenia odsetek za opóźnienie od daty wskazanej w wezwaniu do zapłaty, a wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 24 lutego 2016 roku, zasadnie więc Sąd Rejonowy zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 453,60 zł od dnia 25 lutego 2016 roku, chociaż nie uzasadnił rozstrzygnięcia w tym przedmiocie. Powód w wezwaniu do zapłaty z dnia 11 lutego 2016 r. wyznaczył pozwanemu termin do dokonania zapłaty do dnia 19 lutego 2016 roku, ale wezwanie to zostało doręczone pozwanemu dopiero 24 lutego 2016 roku.

Mając powyższe rozważania na uwadze apelację jako niezasadną Sąd drugiej instancji oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

Wobec braku podstaw do zmiany wyroku zgodnie z żądaniem apelacji brak jest też podstaw do zmiany orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu, gdzie Sąd Rejonowy właściwie zastosował zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów.

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 4, § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800, zm. Dz.U. z 2017 r. poz. 1797, Dz.U. z 2016 r. poz. 1668).

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSO Renata Lech SSO Dorota Krawczyk